

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1329/2021
14.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Радановића, браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Ружичића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Славише Миљуша, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-1040/19 од 16.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 593/21 од 21.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Радановића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-1040/19 од 16.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 593/21 од 21.09.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Радановића, као и у целости захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Ружичића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Славише Миљуша **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К-1040/19 од 16.04.2021. године оглашени су кривим и осуђени и то:

- окривљени ББ због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ на казну затвора у трајању од 2 године,
- окривљени ВВ због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ на казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца,
- окривљени АА због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ на казну затвора у трајању од 3 месеца.

На основу одредбе члана 68. став 2. КЗ одлучено је да се према окривљеном АА неће опозвати условна осуда изречена пресудом Основног суда у Новом Саду К-1597/18 од 18.01.2019. године. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и

имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 593/21 од 21.09.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног ББ и његовог браниоца и жалбе бранилаца окривљених АА и ВВ и пресуда Основног суда у Старој Пазови К-1040/19 од 16.04.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су браниоци окривљених, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и то:

- бранилац окривљеног АА – адвокат Јован Радановић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, или побијане пресуде преиначи у погледу одлуке о казни;

- бранилац окривљеног ББ - адвокат Александар Ружичић, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног ВВ - адвокат Славиша Миљуш са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине другостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији и предмет врати на поновно суђење Апелационом суду, али пред измењеним већем или да пресуду Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 593/21 од 21.09.2021. године преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији на тај начин што ће окривљеном изрећи казну затвора у трајању од 12 месеци коју ће исти издржавати у просторијама у којима станује, као и да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП, одложи извршење правноснажне пресуде Основног суда у Старој Пазови К-1040/19 од 16.04.2021. године.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Радановића је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а у преосталом делу недозвољен, док су захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Ружичића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Славише Миљуша недозвољени.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Јован Радовановић у образложењу захтева за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама повређен закон из члана 438.

став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да се његовом брањенику у току поступка стављало на терет да је износио покретне ствари (а не проваљивао или на неки начин савлађивао препреке), из којих разлога му се не може ставити на терет саизвршилаштво, већ само помагање, а све то под претпоставком да је уопште окривљени АА учествовао у извршењу кривичног дела.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднетој односно на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне количине окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Имајући у виду наведено, те да из списка предмета произилази да је изрека првостепене пресуде идентична са диспозитивом оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Старој Пазови КТО-491/19 од 04.12.2019. године, који је измењен на главном претресу дана 02.10.2020. године, како у погледу објективних, тако и субјективних елемената кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени АА правноснажно осуђен, то су потпуно неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује да је на штету окривљеног прекорачена оптужба и тиме учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јована Радановића, као и захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Ружичића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Славише Миљуша су недозвољени.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 5. КЗ и то наводима да је законом који је важио у време извршења кривичног дела из члана 204. КЗ било могуће изрећи и условну осуду,

а што суд није уопште разматрао. На описани начин, по ставу Врховног касационог суда бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 66. КЗ.

Исти бранилац, у захтеву за заштиту законитости указује и да је дошло до повреде закона из члана 54. став 1. КЗ, из разлога што није дата права оцена олакшавајућих и отежавајућих околности, а нарочито имајући у виду чињеницу да окривљени није раније био осуђиван, односно његов ранији живот, његове личне и породичне прилике (отац двоје деце, ванбрачна супруга трудна са трећим дететом, а која је при томе и незапослена), на који начин су нижестепени судови, дали погрешну оцену олакшавајућих околности, па самим тим и кривичне санкције, на који начин указује на повреду кривичног закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног АА нумерише и образлаже и повреду закона из члана 97. став 2. и члана 98. КЗ.

Повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП у захтеву за заштиту законитости нумерише и бранилац окривљеног ВВ – адвокат Славиша Миљуш, те наводи да суд није правилно одмерио изречену казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, као и због тога што од стране нижестепених судова није изречена одлука о ублажавању казне. Наиме, по ставу овог браниоца, првостепени суд је потпуно занемарио чињеницу - протек времена од извршења кривичног дела (пуних седам година), као да је окривљени ВВ у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице. Даље бранилац цитира одредбу члана 54. КЗ, те истиче да првостепени суд не цени чињеницу да окривљени није осуђиван ни пре ни након извршења предметног кривичног дела за исто или истоврсно кривично дело, нити цени у смислу олакшавајућих околности чињеницу да се против окривљеног не води други кривични поступак. Указује се у захтеву и да је окривљени самохрани отац двоје малолетне деце, која су му правноснажном пресудом суда поверена на самостално вршење родитељског права.

Бранилац окривљеног ББ - адвокат Александар Ружичић, у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Међутим, образлажући повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац окривљеног ББ наводи да у чињеничном опису оптужног акта, не постоји опис радње извршења окривљеног АА и ВВ, на које се позивају Основни и Апелациони суд (да је окривљени АА покушао ударцима ногом да обије врата, док је окривљени ВВ чувао стражу), већ се помиње само да су исти остали у дворишту, на који начин, по ставу овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Образлажући повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, у преосталом делу бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али исту сада образлаже наводима да је ствар одузета онда када је извршилац засновао своје притежање у односу на ствар и да је неопходно да је оно трајало онолико времена колико је у конкретном случају било потребно за заснивање

новог притежања од стране извршиоца, а да је у овом предмету дошло до заснивања новог притежања изношењем покретне ствари из викенд куће, с обзиром да су окривљени у том тренутку могли да врше фактичку власт на стварима, јер је било практично немогуће да је окривљени могао бити ометен од стране ранијег власника и притежаоца. По ставу одбране, само је окривљени ББ предузео радњу извршења, док су окривљени ВВ и АА предузели радњу помагања. Бранилац окривљеног, на описани начин износи сопствене чињеничне закључке везане за учествовање осталих саокривљених (ВВ и АА и на својим чињеничним закључцима изводи сопствене правне закључке у вези са саизвршилаштвом и помагањем.

Поред изнетог, бранилац окривљеног ББ, нумерише и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим образлажући наведену повреду закона бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 66. КЗ, наводима да нижестепени судови правилно утврђују да је окривљени ББ у време извршења кривчиног дела неосуђиван, али да погрешно примењују, односно не примењују одредбу члана 66. КЗ, која се на основу члана 5. КЗ морала применити. По ставу браниоца окривљеног ББ, било је услова за изрицање условне осуде према овом окривљеном.

Међутим, повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, члана 66. КЗ, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 97. став 2. и члана 98. КЗ, члана 54.КЗ, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, односно нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Радановића у напред наведеном делу, као и у целости захтеве за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Ружичића и браниоца окривљеног ВВ - адвоката Славише Миљуша, одбацио као недозвољене.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.